

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

Exemplum de miraculis sancti Bernardi Abbatis, qui incubum daemonem à muliere fugavit, cap. 7

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

pondum recesserat a loco, dixitque illi: Verè mater multum peccastis, sine causa me tam grauitè cõfundendo, & tam immisericorditer repellendo, propter verba dæmonis huius, qui totus mendax est, & pater eius. Cœpitque lacrymari. Commota mater, tam verbis quàm lacrymis filia, dixit ad dæmonem; Dic inique, vt quid tale crimen imposuisti filia meæ? Respõdit ille: Quid enim mali locutus sum de filia tua: bona est & munda, nihil de ea mali noui vel dixi. Sicque puella, sicut vir supradictus, per beneficiũ confessionis liberata à suspitione fornicationis, ad matris gratiam reducta est. APOLLONIVS: Quid est quòd diabolus stuprum ante confessionem nouit, & Petronillam stupri consciam nominauit, virum verò stupri auctorem non expressit? CAESARIVS: Satis puto de peccato illum egisse pœnitentiã, per quam diabolo culpæ subtraxerat notitiã. APOLLONIVS: Placet quod dicis, sed recordor adhuc supradictæ virginis de Niuetella, & non desino mirari, quòd dæmon, cū spiritus sit, copulam carnalem contra suam naturam concupiscat & requirat. CAESARIVS: Nõ mirum quòd dæmones feminas procantur, sed quòd illis cõmiscantur mirabile est valde. APOLLONIVS: Meministi hoc vnquam contigisse? CAESARIVS: Et memini, & legi, & vt feminæ cautæ reddantur, quæ fortè hæc quæ dicturus sum legent vel audient, diuersa, quæ nostris contigerunt temporibus, exempla replicabo; quæ vt maiorem firmitatem habeant, prius vnum, quod in miraculis sancti Bernardi legitur, breuiter præmittã.

*Ioan. 8.**Lib. 2.
vita S.
Bern. c. 6*

CAPVT VII.

Mulier quædam in regione Nanneri à quodã perulante dæmone sex annis, habito eius cõsensu, incredibili libidine vexata est: apparuit ei in specie pulchri militis, & sæpe abutebatur ea inuisibiliter, marito eius in eodem lecto cubante, lasciuus ille spiritus. Quæ anno septimo timore correpta, veniente in prædictam ciuitatem sancto Bernardo Clareuallis Abbate, misera mulier ad pedes eius corruit, passionem horribilem & ludificationem

*De mem.
bis.*

H tionem

tionem diabolicam multis cum lacrymis confessam, succurri sibi flagitauit. A quo consolata, & quid facere deberet edocta, post confessionem diabolus ad illam accedere non potuit, sed tamen eam verbis terruit, & quia post Abbatis decessum ad eius supplicia reuertetur, acerrimè minabatur; ita vt qui fuerat amator, crudelissimus fieret persecutor. Hæc cum sancto indicasset, proxima die dominica, cum duobus Episcopis, accensis candelis, cum omnium fidelium, qui erant in Ecclesia, subscriptione, anathematizauit fornicatorem spiritum autoritate Christi, tam ad illam, quàm ad omnes alias mulieres, ei deinceps interdicens accessum. Extinctis verò illis sacramentalibus luminaribus, tota virtus dæmonis extincta est, & mulier post generalem confessionem peccatorum suorum communicans, plenè liberata est. Hæc nostris temporibus contigerunt. APOLLONIVS. Stupenda sunt ista. CÆSARIVS: Audi adhuc alia exempla, his penè simillima, multo tamen recentiora.

CAPVT VIII.

Bonnæ in parœcia sancti Remigij ante paucos annos sacerdos quidam fuit, Arnoldus nomine, filiã habens speciosam, quam nimis diligens, quia pulchra erat, propter iuuenes, & maximè canonicos Bonneses, ei custodiam tantam adhibuit, vt quotiens de domo exiret, in solario domus illam clauderet. Die quadam apparès ei diabolus in specie viri, cœpit animum eius in amorem suum, intus suggestione latenti, foris locutione blandienti, inclinare. Quid plura? Persuasa misera, & corrupta, sapius postea dæmoni ad suã perniciem consensit. Vna dierum sacerdos solarium ascédens, filiam gementem flentemque inuenit; à qua causam doloris vix extorquere potuit. Confessã est patri, quòd delusa esset a dæmone & oppressa, ideoque se meritò dolere, quæ etiam ita dementata est, & alienata a sensu, tum ex dolore, tum ex diabolica operatione, vt vermiculos, quos de sinu colligebat, in os mitteret & masticaret. Tristis effectus pater, misit illam trãs flumen Rhenum, sperans eam ex mutatio-